

отъ мъжи и жени, които се викахъ. — Танина! Мололо! Бепо! Занзе. — Пакъ това име Занзе, което идеше да удри на унитѣ ми! У Венеция хиляди Занзе има, нѣ страхъ ме бѣше да не е оная, на която споменѣтъ ми бѣше толкосъ сладкъ! «Може да е тамъ тая злочеста! може посрѣдъ пламацитѣ! Охъ! да ми бѣше възможно да отида да ѝ помогна!»

Сѣ като треперяхъ отъ безпокойство, отъ страхъ или отъ чюденье, останхъ на тоя прозорець додѣто се съмнѣ, и се оттеглихъ съсъ раздрано сърце; защото въображенъето ми бѣше си прѣдтавило злоцастнето много по голѣмо, отъ колкото бѣше наистина; Тремерело ми каза, че били изгорѣли само пещитѣ съсъ магазинѣ, и едно голѣмо количество човали съсъ брашно.

Духѣтъ ми бѣше още живо обзетъ отъ зрѣлицето на тоя пожаръ, когато, слѣдъ много ноци, като не бѣхъ още лѣгнѣлъ, а четяхъ, сѣднѣлъ при масата си и поцѣпенъ отъ студъ, чюхъ близо при мене вардачатъ, жена му, сиповетѣ му и секундинитѣ да викатъ: *Огнь! Огнь! Охъ! Света Богородице! изгубени сме!*

Студятъ ме напуснѣ завчясъ: станхъ правъ потнѣлъ у потъ, и гледахъ наоколо си дали не видѣхъ нѣкой пламацъ. Не видѣхъ никакъвъ пламакъ.

А пакъ пожарѣтъ бѣше у сѣщиятъ палатъ, у нѣкой писалища съсѣдни на тъмницитѣ.

Единъ отъ секундинитѣ извика: «*Масторе, какво ще правимъ съсъ затворницитѣ, ако огнятъ се продължи?*»

Вардачатъ отговори: «*Не смѣѣ да ги оставѣмъ да*